

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **X**, nar. **X**, zastoupena zákonnými zástupci otcem **X**, nar. **X**, a matkou **X**, nar. **X**, všichni státní příslušnost **X**, bytem **X**, právně zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Milady Horáková 1957, 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretské náměstí 101/5, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2021, č.j. 105383-3/2021-OPL,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2021, č.j. 105383-3/2021-OPL (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Generálního konzulátu České republiky ve Lvově (dále jen „GK Lvov“) ze dne 6. 1. 2021, č.j. 1801/2020-LVOVKO (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a zastaveno řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změna některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítala, že vzhledem k celosvětové pandemii koronaviru byly dány důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání její žádosti zákonným zástupcem. Uvedl, že je všeobecně známo, že v době koronaviru je cestování nežádoucí,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

jelikož zvyšuje riziko přenosu nákazy nebo zavlečení nových mutací. Tato snaha zabránit cestování, které není nezbytné, se pak dle žalobkyně odráží i v opatření Ministerstva zdravotnictví, např. v opatření ze dne 15. 3. 2021, č.j. MZDR-20599/2020-63/MIN/KAN. Přístup žalovaného, který trvá na osobním podání žádosti zákonným zástupcem, který by kvůli tomu musel cestovat z území ČR na X a zpět, je tedy v rozporu s protiepidemiologickou politikou ČR. Žalobkyně proto namítala, že se v jejím případě jedná o odůvodněný případ, kdy by mělo být od povinnosti osobního podání žádosti jejím zákonným zástupcem upuštěno. Zdůraznila rovněž, že oba její rodiče i babička žijí na území ČR a že na území X se nenachází žádná osoba, která by byla oprávněna provést osobní podání její žádosti.

- [3] Žalobkyně dále v podané žalobě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č.j. 1 Azs 4/2021-28, který se zabýval otázkou upuštění od povinnosti osobního podání žádosti občana X, kterému přijetí žádosti neumožňují ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví v době pandemie koronaviru. Ve smyslu tohoto rozsudku je dle žalobkyně ochranou osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 i to, že její zákonní zástupci nebudou nuceni osobně cestovat na X a podstupovat zvýšená rizika onemocnění, která jsou s takovou cestou spojena, popř. se nestanou rizikem zavlečení koronaviru z X při návratu do ČR. Dále uvedla, že její zákonní zástupci v ČR legálně pobývají, a proto mohou jednat s příslušnými orgány veřejné moci ČR přímo na jejím území.
- [4] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že osobní podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je zákonným požadavkem nezbytným pro trvalé uspořádání a legalizaci pobytu žalobkyně na území ČR. Dále uvedl, že žalobkyni, resp. jejím zákonným zástupcům nebrání ve vycestování a podání žádosti na GK Lvov žádná vládní opatření, právní předpis, či jiné restrikce. Žalobkyni odkazované ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 3. 2021 upravuje zejména pravidla pro příjezd do ČR a povinnost testování a karantény, ale nebránilo zákonným zástupcům jako držitelům povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vycestovat do země původu a vrátit se zpět. Rovněž uvedl, že restrikce související s pandemií koronaviru mohou odůvodňovat upuštění od osobního podání žádosti zejména, pokud je dostupnost zastupitelského úřadu pro účely podání žádosti prakticky vyloučena či velmi ztížena, což však není případ GK Lvov, který již rok přijímá žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny; kvóty pro registraci k podání žádosti nejsou naplňovány; spojení je možné jak leteckou, tak pozemní cestou. Argument současné pandemické situace a ztíženého cestování tak dle žalovaného nemůže být sám o sobě důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti, neboť je obecný a dopadá bez rozdílu na všechny cestující osoby.
- [5] Dále uvedl, že upuštění od osobního podání žádosti je možnost zastupitelského úřadu, ke které může přistoupit po zvážení okolností daného případu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2012, sp.zn. Pl.ÚS 31/08 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9 Azs 213/2018-22. Dále žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která jako důvody uvádí např. důvody na straně žadatele jako zdravotní důvody, ekonomické důvody, nebo důvody na straně zastupitelského úřadu jako např. velká vzdálenost nebo provozní problémy, které činí dostupnost zastupitelského úřadu velmi ztíženou či nemožnou. Žalovaný zdůraznil, že GK Lvov se řádně vypořádal se všemi důvody, pro které se žalobkyně domnívá, že bylo na místě upustit od povinnosti osobního

podání žádosti podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a své závěry řádně a srozumitelně odůvodnil. Okolnost, že zákonní zástupci pobývají v ČR, nemůže dle žalovaného sama o sobě obstát jako relevantní důvod.

- [6] K poukazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 Azs 4/2021-28 žalovaný uvedl, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zopakoval, že institut upuštění od osobního podání žádosti je svou povahou výjimečný a je třeba jej chápat jako možnost správního orgánu v odůvodněných případech „*zmírnit přílišnou tvrdost právní úpravy dopadající na konkrétní (jednotlivé situace) žadatelů.*“ Žalovaný zdůraznil, že citovaný rozsudek se týkal zletilého žadatele a jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na ZÚ Hanoj, která nebyla vůbec přijata z důvodu omezení stanoveného ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Naproti tomu žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nezletilých dětí zastupitelské úřady přijímají. Uvedený rozsudek tak dle žalovaného není na situaci žalobkyně přiléhavý. Dále uvedl, že akceptování argumentace žalobkyně, že ochranou osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 je i to, že zákonní zástupci nebudou nuceni osobně cestovat na X, by mělo nutně za následek rezignaci na individuální posouzení každé žádosti, protože odůvodněným případem by byla situace všech žadatelů o víza či pobytová oprávnění během pandemie, kteří by museli cestovat na zastupitelský úřad. Uzavřel, že upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nelze odůvodnit tím, že pro zákonné zástupce by bylo pohodlnější podat žádost jinak než osobně, protože v současnosti pobývají na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu.
- [7] Při ústním jednání konaném před soudem dne 16. 3. 2023 setrval žalovaný na svých dříve uplatněných argumentech. Právní zástupce žalobkyně se z ústního jednání předem omluvil, přičemž souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.
- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Dne 10. 12. 2020 podali zákonní zástupci žalobkyně skrze datovou schránku u GK Lvov žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
- [10] Usnesením ze dne 6. 1. 2021, č.j. 1801/2020-LVOVKO, byla tato žádost zamítnuta, a v důsledku toho řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno.
- [11] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 21. 1. 2021 odvolání, ve kterém uplatnila obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [12] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 3. 2021, č.j. 105383-3/2021-OPL, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že z hlediska uspořádání pobytových poměrů žalobkyně lze na osobní podání žádosti nahlížet jako na nezbytný úkon. Naopak upuštění od povinnosti osobního podání žádosti je úkonem výjimečným. Uvedl, že ačkoliv je cestování v současné době ztíženo, tak cestován na X je možné, a to jak letecky, tak pozemní cestou, přičemž ani po finanční stránce nepředstavuje nepřiměřenou zátěž. Dále uvedl, že přijatá opatření dopadají na celou společnost. Požadavek osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu dle žalovaného nemůže být v hrubém rozporu

s protikoronavirovými opatřeními vlády ČR, neboť žádné z těchto opatření nevylučuje cestu cizince z ČR do jeho domovského státu ke splnění zákonné povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. Dle žalovaného pak žalobkyně nijak nedoložila tvrzení o tom, že zaměstnání rodičů či jejich jiné osobní okolnosti jim znemožňují či výjimečným způsobem ztěžují možnost odcestovat na X za účelem registrace a osobního podání žádosti a že krátkodobá nepřítomnost jednoho z rodičů by pro něj znamenala ztrátu zaměstnání.

[14] Dále v rozhodnutí žalovaný uvedl, že podání žádosti o pobytové oprávnění jinou osobou než zákonným zástupcem je pouze možností podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Doplnil, že žalobkyně mohla podat na GK Lvov žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území společně s matkou, která požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, a to zejména, když již bylo v té době zřejmé, že celá její rodina bude pobývat v ČR. Dodal, že kapacity GK Lvov na podání žádosti jsou dostatečné a nejsou naplněny. Dle žalovaného pak žalobkyně nedoložila, že osobní podání žádosti jedním z jejích zákonných zástupců nebylo možné, resp. nepředložila důkazy o zhoršeném zdravotním stavu své babičky, který jí údajně brání v cestě na GK Lvov. K věku babičky (61 let) pak žalovaný uvedl, že tento není rozhodující, neboť onemocnění COVID-19 může postihnout kohokoliv bez rozdílu věku.

[15] Dále žalovaný uvedl, že GK Lvov shrnul okolnosti příjezdu a pobytu žalobkyně na území ČR v bodě č. 2 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že žalobkyně přicestovala na území ČR dne 21. 2. 2020 v rámci bezvízového styku. V návaznosti na vyhlášení nouzového stavu a náhle vzniklé ztížené možnosti cestování bylo cizincům, kterým v době trvání nouzového stavu skončila platnost pobytového oprávnění (což byl i případ žalobkyně), umožněno setrvat na území ČR i bez platného pobytového oprávnění až do 16. 7. 2020 (tj. 60 dní po ukončení nouzového stavu v ČR). Žalobkyně však podala žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti až dne 10. 12. 2020, přičemž nijak nedoložila, že by se v předcházejícím období její zákonní zástupci pokusili registrovat k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na GK Lvov. Žalovaný doplnil, že činnost vízového oddělení GK Lvov byla obnovena dne 22. 5. 2020 a kromě uzavření GK Lvov v období od 19. do 25. 6. 2020 jsou stále přijímány registrace k podání žádosti. Nad rámec uvedeného žalovaný podotknul, že až dne 20. 7. 2020 (tj. po skončení tolerovaného pobytu cizinců na území ČR bez platného oprávnění) podala žalobkyně žádost o vízum za účelem strpění pobytu na území, které byla dne 16. 10. 2020 zamítnuta.

[16] Žalovaný uzavřel, že důsledky pandemie koronaviru dopadají na celou společnost mnoho měsíců, přičemž je již nelze označovat za nepředvídatelné. Dle žalovaného měli zákonní zástupci žalobkyně dostatečný časový prostor podat na GK Lvov žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, přičemž takovou možnost mají i nyní. Takový pokus však neučinili, ačkoliv vzhledem k věku žalobkyně může jeden z jejích zákonných zástupců podat takovou žádost bez její osobní přítomnosti.

[17] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

[18] Podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „(1) Žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.

(2) Osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce; zákonným zástupcem se rozumí i osoba, která osobně pečuje o nezletilého žadatele na území státu, jehož je nezletilý žadatel občanem. Podmínka osobního podání žádosti se považuje za splněnou v případě podání žádosti zastupitelskému úřadu prostřednictvím fyzické nebo právnické osoby, se kterou má Česká republika uzavřenou smlouvu o přijímání žádostí (dále jen "externí poskytovatel služeb"), jde-li o žádost takového druhu, jehož shromažďováním a předáváním je externí poskytovatel služeb pověřen.

(3) Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu. (...)“

[19] Otázkou výkladu ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 9. srpna 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22, Nejvyšší správní soud uvedl, že výraz *může* v ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců znamená, že zákonem předvídaný následek (upuštění od povinnosti osobního podání žádosti) nastává jen tehdy, jestliže to správní orgán uzná za vhodné, či potřebné. Zároveň však Nejvyšší správní soud zdůraznil, že správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a libovůli orgánů, které ve správním řízení rozhodují. Pojem *odůvodněný případ* je pojmem neurčitým a správnímu orgánu je tak poskytován prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého právního pojmu, či nikoliv. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále uvedl, že předmětem soudního přezkumu v takovém případě nemůže být hodnocení smysluplnosti osobního podání žádosti, ale pouze posouzení, „zda správní orgány správně vytvořily neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a poté jej správně aplikovaly na zjištěný skutkový stav.“

[20] Judikatura dovodila, že možnost upustit od osobního podání žádosti je možností výjimečnou. Jedná se o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č.j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č.j. 10 Azs 219/2015-67, a ze dne 8. 9. 2016, č.j. 10 Azs 163/2016-37). Žadatel musí v žádosti uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (viz rozsudek č.j. 10 Azs 219/2015-67). Tyto důvody je žadatel povinen i doložit (viz rozsudek č.j. 6 Azs 77/2015-36). Ve výše zmíněném rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č.j. 9

Azs 213/2018-22, Nejvyšší správní soud dovodil, že pod pojem *odůvodněný případ* spadají např. případy, kdy je žadatel v osobním podání žádosti omezen svým zdravotním stavem, a dále případy, kdy bude objektivně nemožné dostavit se k zastupitelskému úřadu, ale i situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena (např. že bude mít samotný zastupitelský úřad natolik závažné provozní problémy, že jej nebude možné osobně navštívit). Nejvyšší správní soud v bodě 38 rozsudku zdůraznil, že institut *upuštění od osobního podání žádosti* je třeba chápat jako regulativ, který správnímu orgánu poskytl zákonodárce, aby v odůvodněných případech mohl zmírnit přílišnou tvrdost právní úpravy dopadající na „konkrétní (jednotlivé) situace žadatelů.“

- [21] Žalobkyně spatřovala důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti v celosvětové pandemii onemocnění COVID-19, kdy bylo cestování nežádoucí, neboť zvyšovalo riziko přenosu nákazy nebo zavlečení nových mutací. V této souvislosti pak odkázala na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 3. 2021, č.j. MZDR-20599/2020-63/MIN/KAN.
- [22] Soud uvádí, že argument pandemické situace, v jejímž důsledku bylo ztíženo cestování, nemůže být sám o sobě důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti, jelikož je obecný a dopadá bez rozdílu na všechny (cestující) osoby. Důsledky pandemie onemocnění COVID-19 pak dle soudu v prosinci roku 2020 již nelze označit za nepředvídatelné, neboť tyto dopadaly na celou společnost již mnoho měsíců (v ČR od března 2020).
- [23] Nadto odkazované ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ani jiné restrikce nebránily žalobkyni, resp. jejím zákonným zástupcům ve vycestování a podání žádosti na GK Lvov. Předmětná ochranná opatření totiž upravovala zejména pravidla pro vstup a příjezd do ČR a povinnost testování a karantény. V bodě 10. sice ochranné opatření nařizovalo nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích, to ovšem s výjimkou žádostí o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území a žádostí o dlouhodobé vízum za účelem rodinným, jde-li o manžele a nezletilé děti cizince s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území České republiky [srov. bod 10. písm. j) předmětného ochranného opatření].
- [24] Dle soudu tak nic nebránilo zákonným zástupcům žalobkyně, jakožto držitelům povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vycestovat do země původu, a poté se vrátit zpět do ČR. Soud tak dospěl k závěru, že restrikce související s pandemií onemocnění COVID-19 by mohly odůvodňovat upuštění od osobního podání žádosti zejména za situace, pokud by byla dostupnost zastupitelského úřadu pro účely podání objektivně velmi ztížena či úplně znemožněna. To však nebyl případ GK Lvov.
- [25] Ani další okolnost případu, kterou žalobkyně zmiňovala, tj. že oba její rodiče i babička žijí na území ČR a že na území X se nenachází žádná jiná osoba, která by byla oprávněná provést osobní podání její žádosti, dle soudu neodůvodňuje upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, neboť se nejedná o okolnost nijak mimořádnou, a to např. z důvodu zdravotního stavu těchto osob. Žalobkyně pak ani nijak před správními orgány nedoložila tvrzení o tom, že zaměstnání jejích rodičů jim znemožňuje odcestovat na X, resp. že by krátkodobá nepřítomnost jednoho z jejích rodičů pro něj znamenala ztrátu zaměstnání, což by nepochybně bylo možné označit za důvod pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. S ohledem na věk žalobkyně (v době podání žádosti jí bylo 9,5

roku) pak bylo bezpochyby možné, aby žádost podal jeden z jejich zákonných zástupců bez její osobní přítomnosti.

- [26] Soud tak uzavírá, že požadavek osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu nebyl v rozporu s protikoronavirovými opatřeními vlády ČR, neboť žádné z těchto opatření nevylučovalo vycestování cizince z území ČR za do jeho domovského státu za účelem splnění zákonné povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, resp. za dané situace k obecné okolnosti spočívající ve ztíženém cestování v době pandemie onemocnění COVID-19 nepřistoupily na straně žalobkyně a jejich zákonných zástupců žádné další konkrétní okolnosti, které by naplnily pojem „odůvodněný případ“, pro který by správní orgány v daném případě neměly trvat na osobním podání žádosti.
- [27] Žalobkyně v podané žalobě dále odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č.j. 1 Azs 4/2021-28, který se zabýval případem občana X jehož žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt byla usnesením Velvyslanectví České republiky v Hanoji zamítnuta a řízení o žádosti o trvalý pobyt zastaveno, a to z důvodu platnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze 15. 5. 2020, č.j. MZDR 20599/2020-1/MIN/KAN, které s účinností od 18. 5. 2020 nařizovalo mimo jiné zastavení přijímání žádostí o trvalé pobyty (s výjimkou žádostí o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny), a proto nebylo velvyslanectví oprávněno přijmout žádost tehdejšího žadatele o trvalý pobyt dle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
- [28] Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že předmětné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví č.j. MZDR 20599/2020-1/MIN/KAN, výslovně nijak neupravuje ani otázku podmínek pro upuštění od osobního podání žádosti podle ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ani běh lhůty pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 2 téhož zákona. Žalovaný v této věci tak dle Nejvyššího správního soudu vztáhl ochranné opatření na situaci, na kterou toto nedopadá. Dospěl proto k závěru, že správní orgány nemohou s odkazem na dané ochranné opatření znemožnit žádost podle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podat. Rovněž pak konstatoval, že situace tehdejšího žadatele splňuje podmínku „odůvodněného případu“, neboť ochrana osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 a s tím související opatření jsou nepochybně situací, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena.
- [29] Zdejší soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobkyní odkazovaný rozsudek se týkal žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, která nebyla vůbec přijata z důvodu omezení stanoveného tehdy platným a účinným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. V době rozhodné pro posouzení nyní projednávaného případu však žádné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví neomezovalo podávání a přijímání žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nezletilých dětí, což je případ žalobkyně. Za další podstatnou odlišnost nyní projednávaného případu od případu řešeného Nejvyšším správním soudem pak je nutné označit skutečnost, že spojení na GK Lvov (ať už leteckou či pozemní cestou), bylo v rozhodné době bezpochyby snazší i levnější než spojení na Velvyslanectví ČR v Hanoji. V daném případě tak nebyly dle soudu dány důvody na straně zastupitelského úřadu, které by činily jeho dostupnost velmi ztíženou či nemožnou.

- [30] Ostatně sám žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že činnost vízového oddělení GK Lvov byla obnovena dne 22. 5. 2020; tento od této doby neustále přijímal registrace k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž kvóty k podání žádosti nebyly naplňovány.
- [31] Jakkoli tedy soud plně respektuje ochranu osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19, tak tento obecný argument dle názoru soudu nemůže v daném konkrétním případě obstát, protože nic nevypovídá o odůvodněnosti konkrétního případu žalobkyně, neboť tento argument by bylo možné aplikovat na situaci všech žadatelů o víza či pobytová oprávnění během pandemie, kteří by museli cestovat na zastupitelský úřad.
- [32] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [33] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. března 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu